

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 kwietnia 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) oraz art.184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm.), odmówił B. J. (1) prawa do emerytury, ponieważ nie został udowodniony wymagany 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy na dzień 1 stycznia 1999 r. uznał ubezpieczonej 20 lat, 2 miesiące i 9 dni ogólnego stażu pracy oraz 14 lat, 6 miesięcy oraz 16 dni stażu pracy w szczególnych warunkach, wyłączając na podstawie art.32 ust.1a ustawy okres niewykonywania pracy przebytych po dniu 14 listopada 1991 roku, za które pracownik otrzymał wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. (decyzja k. 11 pliku akt ZUS zainicjowanego wnioskiem z dnia 3.04.2019r.)

W dniu 10 maja 2019 roku B. J. (2) wniosła odwołanie od powyższej decyzji, żądając jej uchylenia lub zmiany i przyznania prawa do emerytury. W uzasadnieniu wskazała, że spełnia wszystkie warunki do przyznania tego świadczenia. (odwołanie k. 3)

Odpowiadając na odwołanie pismem z dnia 10 czerwca 2019 roku organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu wskazał, iż zdaniem organu rentowego, stosownie do art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się: okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. ZUS do pracy w szczególnych warunkach zaliczył następujące okresy zatrudnienia: od 2 lutego 1981 roku do 9 listopada 1984 roku, od 2 września 1985 roku do 30 maja 1986 roku, od 1 września 1987 roku do 30 listopada 1988 roku, od 2 grudnia 1988 roku do 10 listopada 1989 roku, od 1 grudnia 1994 roku do 31 grudnia 1998 roku. W powyższym okresie pominięto okres urlopu bezpłatnego od 28 listopada 1994 roku do 31 grudnia 1994 roku (1 miesiąc i 3 dni) oraz okresy pobierania zasiłków chorobowych po dniu 14 listopada 1991 r. łącznie o długości 1 roku 1 miesiąca i 28 dni. (odpowiedź na odwołanie k. 7)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 kwietnia 2019 roku B. J. (1), urodzona w dniu (...), złożyła wniosek o przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury. (wniosek k. 1-6 pliku akt ZUS zainicjowanego wnioskiem z dnia 3.04.2019r.)

W dniu 16 kwietnia 2019 roku ubezpieczona wniosła o wykreślenie jej z OFE oraz przekazanie środków zgromadzonych w OFE na dochody budżetu państwa. (wniosek k. 9 pliku akt ZUS zainicjowanego wnioskiem z dnia 3.04.2019r.)

W okresie od 21 sierpnia 1980 roku do 30 listopada 1994 roku wnioskodawczyni była zatrudniona w Zakładach (...) w Ł. w pełnym wymiarze czasu pracy, przy czym w okresie od 2 lutego 1981 roku do 9 listopada 1984 roku oraz od 2 września 1985 roku do 30 maja 1986 roku, od 1 września 1987 roku do 30 listopada 1988 roku, od 6 stycznia 1992 roku do 30 listopada 1994 roku wykonywała stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązki przedzarcza, zaliczone do prac w szczególnych warunkach. W okresie od 2 grudnia 1988 roku do 10 listopada 1989 roku oraz od 17 grudnia 1989 roku do 5 stycznia 1992 roku odwołująca wykonywała stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę cerowacza, zaliczoną także do prac w szczególnych warunkach. (świadczenia pracy świadectwo pracy w warunkach szczególnych k.10-12 pliku akt ZUS zainicjowanego wnioskiem z dnia 17.09.2018r.)

Podczas tego zatrudnienia wnioskodawczyni pobierała zasiłki chorobowe w następujących okresach: od 15 listopada 1991 roku do 5 stycznia 1992 roku, od 21 lipca 1992 roku do 11 sierpnia 1992 roku, od 3 września 1992 roku do 30 stycznia 1993 roku, od 4 maja 1993 roku do 1 czerwca 1993 roku, od 18 listopada 1993 roku do 11 grudnia 1993 roku, od 13 grudnia 1993 roku do 7 stycznia 1994 roku, od 19 marca 1994 roku do 6 kwietnia 1994 roku, od 27 lipca 1994 roku do 20 sierpnia 1994 roku, od 15 września 1994 roku do 29 października 1994 roku oraz od 2 listopada 1994 roku do 30 listopada 1994 roku. (zaświadczenie k 22 pliku akt ZUS zainicjowanego wnioskiem z dnia 17.09.2018r.)

W okresie od 1 grudnia 1994 roku do 11 marca 2016 roku B. J. (1) była zatrudniona w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością na stanowisku operatora maszyn przędzalniczych, gdzie w okresie od 1 grudnia 1994 roku do 31 grudnia 1998 roku wykonywała stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę w szczególnych warunkach. (świadczenia pracy świadectwo pracy w warunkach szczególnych k.13 pliku akt ZUS zainicjowanego wnioskiem z dnia 17.09.2018r.)

W okresie tego zatrudnienia wnioskodawczyni była niezdolna do pracy z powodu choroby w okresie od 3 lutego 1997 roku do 24 lutego 1997 roku. (niesporne)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaliczył wnioskodawczyni do pracy w warunkach szczególnych okresy: od 2 lutego 1981 roku do 9 listopada 1984 roku, od 2 września 1985 roku do 30 maja 1986 roku, od 1 września 1987 roku do 30 listopada 1988 roku, od 2 grudnia 1988 roku do 10 listopada 1989 roku, od 17 grudnia 1989 roku do 30 listopada 1994 roku, od 1 grudnia 1994 roku do 27 grudnia 1994 roku oraz od 1 stycznia 1995 roku do 31 grudnia 1998 roku (łącznie 14 lat, 6 miesięcy i 16 dni). (niesporne)

Niewliczone do stażu pracy w warunkach szczególnych okresy pobierania przez skarżącą zasiłków chorobowych po 14 listopada 1991 roku wynoszą 1 rok, 1 miesiąc i 28 dni.(niesporne)

Organ rentowy uznał ubezpieczonej 20 lata, 2 miesiące i 9 dni stażu sumarycznego, w tym 14 lat, 2 miesiące i 12 dni stażu pracy w szczególnych warunkach. (niesporne)

Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie powołanych dowodów z dokumentów, niebudzących żadnych wątpliwości co do ich prawdziwości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne.

Zgodnie bowiem z brzmieniem art.184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1270) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Przepis art.184 ust.2 cytowanej ustawy stanowi z kolei, że emerytura, o której mowa w ust.1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Z przepisu art.32 ust.1 ustawy wynika zaś, że ubezpieczonym będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

W myśl art.32 ust.1a pkt 1 cytowanego aktu prawnego przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Z kolei według art.32 ust.2 dla celów ustalenia tych uprawnień za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym

stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Zasady przechodzenia na wcześniejsze emerytury oraz wykazy stanowisk do tego uprawniających określa Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43 z późn. zm).

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Istota sporu w niniejszej sprawie dotyczyła kwestii zaliczalności okresów pobierania zasiłków chorobowych po dniu 14 listopada 1991 r. przypadających w trakcie wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy uznał, iż wnioskodawczyni spełnia wszystkie warunki do nabycia świadczenia z wyjątkiem udowodnienia 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

W ocenie Sądu całkowicie błędne jest stanowisko organu rentowego, że od uwzględnionego stażu pracy w szczególnych warunkach należy odliczyć okresy pobierania zasiłków chorobowych. Fakt pobierania przez wnioskodawczynię zasiłku chorobowego w okresie zatrudnienia w szczególnych warunkach nie ma w okolicznościach rozpatrywanej sprawy wpływu na prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Istota występującego w sprawie zagadnienia prawnego sprowadzała się do określenia wzajemnego stosunku przepisów art.184 i art.32 ust.1a cytowanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zważyć należy, iż przepis art.184 ustawy dotyczy tych ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którzy w dniu wejścia tej ustawy w życie (to jest w dniu 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiety,
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. co najmniej 20 lat dla kobiety.

Takim ubezpieczonym przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art.32 powołanej ustawy, pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa. Przepis art.184 ust. 1 cytowanej ustawy ustanawia odrębną niż wymieniona w art.32 tej ustawy, kategorię ubezpieczonych i znajduje zastosowanie do innych stanów faktycznych niż określone w art.32 ust. 1.

Wskazać w tym miejscu należy, że ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 121, poz. 1264), która weszła w życie w dniu 1 lipca 2004 r., został dodany przepis art. 32 ust. 1a, zgodnie z którym przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się: 1) okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, 2) okresów, w których na mocy szczególnych przepisów pracownik został zwolniony ze świadczenia pracy, z wyjątkiem okresu urlopu wypoczynkowego.

W judykaturze utrwalił się już pogląd, że w art.32 ust.1a ustawy emerytalnej ustawodawca wprowadził istotną zmianę w stanie prawnym, w którym niemożliwe było w drodze wykładni ustalenie zasady pomijania w okresie ubezpieczenia

okresów niezdolności do pracy z powodu choroby, oraz że przepis ten nie ma zastosowania do oceny nabycia prawa do emerytury przed dniem 1 lipca 2004 r. (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 2005 r., II UK 219/04, OSNP 2005 nr 22, poz. 361 i II UK 215/04, OSNP 2005 nr 22, poz. 360; z dnia 7 lutego 2006 r., I UK 154/05, z dnia 17 września 2007 r., III UK 51/07, OSNP 2008 nr 21–22, poz. 328; z dnia 30 stycznia 2008 r., I UK 204/07, OSNP 2009 nr 7–8, poz. 106; z dnia 6 stycznia 2009 r., I UK 194/08, z dnia 21 maja 2009 r., II UK 370/08, OSNP 2011 nr 1–2, poz. 20; z dnia 16 lipca 2009 r., II UK 388/08, z dnia 5 listopada 2012 r., II UK 82/12, OSNP 2013 nr 19–21, poz. 230).

Wykazanie w dniu 1 stycznia 1999 r. określonego w art.184 ustawy emerytalnej okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego, według zasad wynikających z art.32 ust. 1a pkt 1 tej ustawy obowiązujących po dniu 1 lipca 2004 r. (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2007 r., I UK 62/07, OSNP 2008 nr 17-18, poz. 269; z dnia 23 kwietnia 2010 r., II UK 313/09, OSNP 2011 nr 19-20, poz. 260; z dnia 13 lipca 2011 r., I UK 12/11, z dnia 7 października 2014 r., I UK 51/14).

Pogląd, że zastosowanie art. 32 ust. 1a pkt 1 ustawy emerytalnej do osób, które przed dniem 1 lipca 2004 r. nie spełniły wszystkich warunków nabycia prawa do wcześniejszej emerytury, nie narusza konstytucyjnych zasad równości i sprawiedliwości społecznej (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2007 r., III UK 51/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 328 i z dnia 21 maja 2009 r., II UK 370/08, OSNP 2011 nr 1–2, poz. 20), można uznać za trafny tylko jako rozumiany w ten sposób, że chodzi o „wszystkie warunki” przewidziane w art. 184 ustawy. Wymaganie od osób, które spełniły w dniu 1 stycznia 1999 r. warunki dotyczące stażu ubezpieczenia, dodatkowo warunku osiągnięcia przed dniem 1 lipca 2004 r. przewidzianego w art. 32 i 46 ustawy emerytalnej wieku, należy uznać za zbyt daleko idące, pomijające ochronę prawa tymczasowego, ukierunkowanego na przyszłe świadczenia, co trafnie wykazano w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2010 r., II UK 313/09 (OSNP 2011 nr 11–12, poz. 260) oraz w piśmiennictwie (glosa K. Stopki do orzeczenia z dnia 17 września 2007 r., III UK 51/07, OSP 2009 nr 10, poz. 111). W powołanym wyroku podkreślono, że sytuacja osób wymienionych w art.184 ustawy emerytalnej, opisywana w doktrynie jako ekspektatywa prawa podmiotowego, polega właśnie na spełnieniu się tylko części stanu faktycznego koniecznego do nabycia prawa, które poprzedza i zabezpiecza przyszłe prawo podmiotowe. W uzasadnieniu tym Sąd Najwyższy zawarł ocenę, że wykazanie w dniu 1 stycznia 1999 r. określonego w art. 184 ustawy okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego, według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 obowiązujących po dniu 1 lipca 2004 r. Przytoczone stanowisko Sąd Najwyższy powtórzył w wyroku z dnia 13 lipca 2011 r. wydanym w sprawie sygn. I UK 12/11 /LEX nr 989126/, w wyroku z dnia 18 maja 2012 r. wydanym w sprawie sygn. III UK 99/11 /LEX nr 1227193/ oraz postanowieniu z dnia 9 kwietnia 2018 r. wydanym w sprawie sygn. II UK 102/18 /Legalis nr 1894003/.

Uwzględnianie ochrony praw w trakcie nabywania, aprobowane i wskazywane w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości (por. wyrok z dnia 3 października 2002 r., A. P., sprawa C-347/00, (...) 2002 s. I- (...)), znajdowało też wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego (uchwała składu siedmiu sędziów z dnia 27 kwietnia 2000 r., III ZP 2/00, OSNAPiUS 2000 nr 16, poz. 620 oraz wyroki z dnia 4 grudnia 2003 r., I PK 111/03, OSNP 2004 nr 21, poz. 368; z dnia 24 września 2004 r., II PK 25/04, OSNP 2005 nr 10, poz. 141 i wcześniejszy z dnia 19 listopada 1993 r., II URN 47/93, OSNCP 1994 nr 5, poz. 117).

Także Trybunał Konstytucyjny stosunkom tym niejednokrotnie dawał ochronę, jeżeli miały postać ekspektatywy maksymalnie ukształtowanej, czyli sytuacji prawnej, która spełnia zasadniczo wszystkie przesłanki ustawowe nabycia prawa do emerytury pod rządami dawnej ustawy, bez względu na stosunek do niej ustaw późniejszych. Trybunał uznawał je za postaci praw podmiotowych, do których znajduje zastosowanie ochrona praw nabytych (wyroki Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 listopada 1988 r., K 1/88, OTK 1988 nr 1, poz. 6; z dnia 22 czerwca 1999 r., K 5/99, OTK 1999 nr 5, poz. 100; z dnia 23 listopada 1998 r., SK 7/98, OTK 1998 nr 7, poz. 114 i przede wszystkim orzeczenie z dnia 11 lutego 1992 r., K 14/91, OTK 1992 nr 1, poz. 7).

Stanowisko to zaakceptowały również sądy powszechne (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 13 września 2012 r. sygn. III AUa 17/12, LEX nr 1217729; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 28 lutego 2013 r. sygn. III AUa 1495/12, LEX nr 1289754; wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 7 marca 2013 r. sygn. III AUa 68/13,

LEX nr 1293660, wyrok SA w Białymstoku z dnia 24.09.2013 r., III AUa 301/13, opubl. LEX nr 1375785, wyrok SA w Katowicach z dnia 01.08.2013 r., III AUa 2387/12, opubl. LEX 1372273, wyrok SA w Katowicach z 16.07.2013 r., III AUa 2282/12, opubl. LEX nr 1349892, wyrok SA w Łodzi z 05.07.2013 r., III AUa 1634/12, opubl. LEX nr 1349943, wyrok SA w Krakowie z dnia 16.05.2013 r. III AUa 1239/12, opubl. LEX 1316202, wyrok SA w Gdańsku z dnia 30.10.2012 r., III AUa 1132/12, opubl. LEX nr 1236152).

Przywołany pogląd Sąd Okręgowy wypełni podziela. Zacytowane orzeczenia zapadły w podobnych do niniejszej sprawy stanach faktycznych.

Przełożenie powyższych rozważań na grunt niniejszej sprawy oznacza, iż wnioskodawczyni, która na dzień 1 stycznia 1999 r. spełniła warunki stażowe, a jedynie wiek osiągnęła po tej dacie, obecnie z uwagi na brak możliwości zastosowania do niej przepisu art.32 ust. 1a pkt 1, spełnia wszystkie warunki do przyznania emerytury. Zasiłki chorobowe pobierała bowiem w przedziale lat 1991-1998, a zatem przed wejściem w życie ustawy emerytalnej oraz przed jej nowelizacją z 2004 r. w zakresie art.32.

Przepis art.184 ust.1 ustawy emerytalnej dotyczy zatem wyłącznie tych ubezpieczonych, którzy w dniu wejścia w życie ustawy emerytalnej, tj. 1 stycznia 1999 r. już legitymowali się wymaganym okresem składkowym i nieskładkowym, w tym wymaganym okresem pracy w warunkach szczególnych, lecz nie osiągnęli jeszcze wymaganego wieku emerytalnego.

B. J. (1) wykazała zatem wymagane dla przyznania emerytury okresy ubezpieczenia, w tym pracy w szczególnych warunkach, o którym stanowi przepis art.184 ust.1 ustawy. Fakt osiągnięcia wieku emerytalnego po dacie wejścia w życie przepisu art.32 ust. 1a ustawy, tj. po 1 lipca 2004 r., nie uprawnia do ustalania okresu pracy w szczególnych warunkach z wyłączeniem okresów, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. świadczenie z ubezpieczenia społecznego w razie choroby.

W tym stanie rzeczy Sąd ustalił, że ubezpieczona udowodniła ponad 15 lat stażu pracy w szczególnych warunkach, spełniając wszystkie przesłanki do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury.

Na mocy art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Wnioskodawczyni złożyła wniosek o przyznanie prawa do emerytury w dniu 3 kwietnia 2019 roku., zaś urodziła się w dniu (...), czyli obniżony wiek emerytalny 55 lat osiągnęła z dniem 30 lipca 2018 roku. A zatem prawo do emerytury należało wnioskodawczyni przyznać od dnia 1 kwietnia 2019 roku tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym ubezpieczona złożyła wniosek.

Dlatego też Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał B. J. (1) prawo do emerytury poczynawszy od dnia 1 kwietnia 2019 roku.